

listopad 2020

SENIORSKÉ OKÉNKO

POVZBUZENÍ NA LISTOPAD

Vážené čtenářky a čtenáři listopadového Seniorského okénka,

ani jsme se nenadáli a léto se nám přehouplo do podzimu. Sice prožíváme opět zvláštní období, ale to by nám nemělo vzít odhodlání prožít tento krásný podzimní čas, který právě nastal. Právě naopak. Pokud se člověk zadívá z okna, nebo pokud má možnost vyjít na procházku do blízkého parku či přírody, určitě nemůže přehlédnout tu změnu v přírodě, která právě nastává. Listy se barví do různých podzimních tónů, Slunce osvětluje oblohu stále níže na obzoru, rána jsou chladná, ale přes den ještě teplo. Krásně modrá obloha, pokud zrovna neprší.

Nevím, jak vám, ale mě toto období z celého roku vždy připadá nejkrásnější. A víte proč? Protože v této podzimní době si nejvíce uvědomuji, jak nádherný dar jsme od Pána Boha dostali. Tuto neuvěřitelně pozoruhodnou přírodu, která má být pro člověka balzámem pro duši a která, alespoň mě samému, připadá jako předobraz Ráje.

Mnoho z vás jste určitě měli možnost obdělávat jak v mládí nebo později během svého života malou či větší zahrádku. Byla to práce, která vyžadovala velké úsilí a trpělivost. Ale s blížícím se koncem léta a začátkem podzimu, pokud se vše podařilo, přinesly záhonky odměnu ať v podobě ovoce, zeleniny, či nádherných květín. Příroda vás odměnila za to, že jste jí dali svůj čas a svou lásku.

A tak je to se vším. Pokud si budeme všímat Božích darů, čímž i příroda bezesporu je, budeme naplněni radostí z Boží přítomnosti i v těch nejmenších věcech kolem nás, třeba i v tom krásně zabarveném stromě, který nám roste před domem. Bůh nás neustále obdarovává, protože nás z lásky stvořil a chce pro nás jen to nejlepší. Přijmeme jeho dary s velkou vděčností.

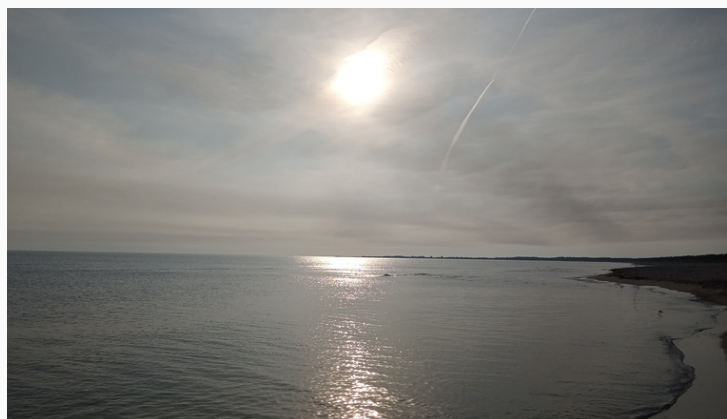
Nemůžeme nyní navštěvovat divadla, abychom shlédli nějaké představení, ale není snad největším a nejkrásnějším představením to Boží dílo, kterým je příroda? Zadívejme se pořádně, protože máme lístek zadarmo do první řady.

Přeji vám, ať tento podzimní čas prožíváte s radostí a úsměvem na rtech.

P. Lukáš Mocek

Na slovíčko s P. Adamem

POKOJ

Přátelé a přítelkyně milující Boha!

Abychom byli otevření a připraveni na Boží působení, měli bychom zůstat vždy tak klidní, jak je to jenom možné. Zvláště v dnešní době. Čím více se snažíme uchovat si pokoj, tím více se otevíráme na Ducha Svatého. Pokusme si to zobrazit. Když je jezero klidné, sledujeme krásné odzrcadlení slunce, hor, které jsou kolem. Když je hladina zvlněná, hory ani slunce se nemohou ukázat ve své kráse. Stejně, když je duše klidná, žije v důvěře, potom Boží slunce může ozařovat náš život. Jestli jsme neklidní, plní vzpoury, potom se jen velmi málo můžeme otevřít na Boží milost a na působení Ducha Svatého. Proto, když máme problém, první věcí není řešení problému, ale úsilí získat zpět pokoj. Potom teprve budeme přemýšlet, jaké máme učinit kroky.

Pokoj zakoušíme skrze víru, důvěru a modlitbu. Vlastně jenom modlitba může být balzámem na naše nervy. Pokoj nenajdeme v sobě, ale v Bohu. Ježíš při poslední večeři řekl: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám, ne jak ho dává svět, vám ho já dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.“ /Jan 14,27/ My to opakujeme při každé Mši sv.

Vzpomínám si, jak se jednou v Polsku v 80. letech minulého století v obchodě v dlouhé frontě (vládla tam tehdy velká bída a nedostatek potravin) začali lidé příšerně hádat. Najednou jeden muž zvolal hlasitě: „Pozdravte se pozdravením pokoje.“ Nastalo hluboké ticho, jelikož to byli lidé, kteří většinou chodili do kostela.

Už za krátkou dobu budeme, dá-li Bůh, slavit Boží narození. Uslyšíme na půlnoční zpěv andělů: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle“. Je to jasné poselství z nebe. Když budeme vzdávat Bohu chválu na nebi, bude také pokoj na zemi. V opačném případě se zničíme.

Eucharistie se stává místem „par excellence“, ve kterém nacházíme pokoj – zvláště ticho po přijetí Pána Ježíše, ve kterém nacházíme odpočinutí v Pánu. Kolik pokoje zakoušíme během adorace. Můžeme tam dát Pánu všechny naše nepokoje, starosti, strachy a slabosti. My přijímáme Jeho svatost, lásku a krásu a On přijímá vše, co nás trápí a drtí. Nikdy nejsme sami. Díky Eucharistii má účast v našich bojích, je s námi v našich nemocech, pádech, starostech. Krásně to říká žalmista: „Jako dítě zkonejšené v klíně matky, ztichla ve mně duše má.“ /Ž. 131/ Jednou se mě zeptalo dítě po čtvrté Mši sv. v neděli: „Neunavuje tě Mše svatá?“ Může unavit setkání s milovanou osobou? Člověk nádherně odpočívá. Naše lidské úvahy, řešení problémů, pohled do budoucnosti, nám nemohou dát pokoj. Vše je tak křehké. Jediná opora je ve slově Božím a v Božích zaslíbeních. Nejednou, když jsme v problémech a starostech, a my sáhneme po Slově Božím, nalezneme posilu a řešení.

Ve Francii během duchovní obnovy přednášel známý zakladatel evangelizační školy Jose Prado pro tisíc lidí. Hodinky si dával před sebe, aby kontroloval čas. Jednoho dne oznámí organizátorka, že někdo ty hodinky vzal. Nastala trapná situace. Další den otevřel Bibli a ve futrálu našel svoje hodinky. Velmi se omlouval. Tu vyskočí v první řadě dívka a zvolá: „Jose, když máš problém, otevři Bibli, tam všechno najdeš.“

Jistá žena trpěla velkými depresemi. Naučila se modlit žalm 23.: „Hospodin je můj pastýř, nic mi neschází“, tam nacházela minimum pokoje, aby mohla dále žít.

Všichni zakoušíme různé chvíle nepokoje a slovo nás uklidňuje: „U vás jsou sečteny všechny vaše vlasy na hlavě, proto se nebojte“. A také: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“. Nesmíme zapomenout, že když máme vnitřní pokoj, potom máme schopnost rozlišovat, co je důležité a co není. Bez pokoje jsme hříčkou našich emocí, vlastních strachů a vzpoury. Ztratíme objektivní pohled na skutečnost.

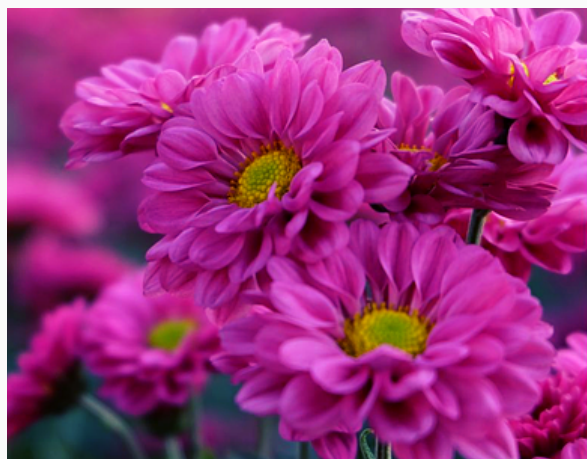
V pokoji vidíme věci jasně. Příliš často dovolujeme, aby nás ovládl strach a potom působíme křivdu jiným lidem i sobě. Svatý Serafim ze Sarova řekl: „Získej vnitřní pokoj, a tisíce lidí kolem tebe získají spásu.“ Sedmé blahoslavenství zní: „Blahoslavení, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny.“

Mons. Adam Rucki

KDYBYCH BYL/A KVĚTINOU

ANEK - PO KRÁSÁCH STVOŘENÉHO - CHRYSANTÉMA

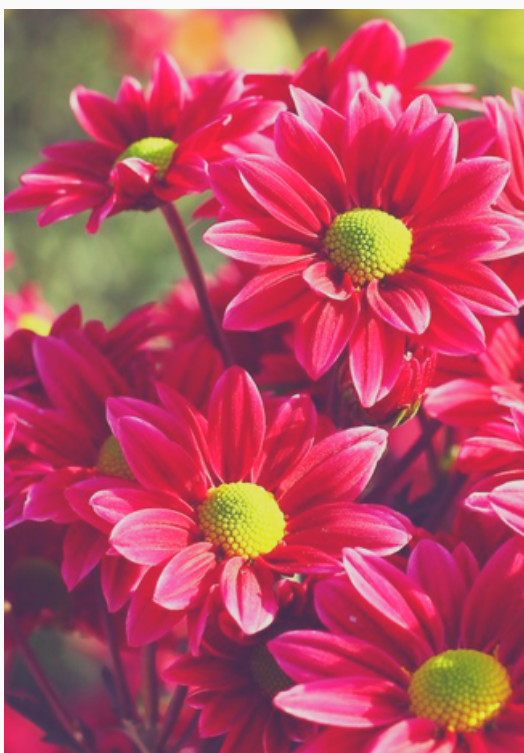
S asijskými chryzantémami se západní svět seznámil poměrně nedávno. Poprvé byla mnohokvětá chryzantéma představena veřejnosti ve Francii v roce 1789, kam ji dovezl Pierre L. Blanchard. Ten v Číně našel a do své vlasti poslal tři nové chryzantémové kultivary: fialový, bílý a nachový. Cestu z Číny přežil jen jeden - nachový. Brzy nato je začali také angličtí zahradníci v Číně aktivně vyhledávat a do Evropy a Anglie dovážet další a další nové kultivary a druhy. V roce 1824 se londýnská zahradnická společnost honosila sbírkou, obsahující 27 tehdy známých kultivarů chryzantém. Ale v té době jich bylo v Japonsku známých více než 160 a Japonci díky nim zavedli nový, později celosvětově používaný trend v pojmenovávání květinových kultivarů květin.

V japonském katalogu z r. 1736 je vyobrazených 100 různých kultivarů chryzantém s neobyčejně poetickými jmény jako "Západ slunce, Paprsek svítící v noci, Nachové bažantí péro, Podzimní javorový list v západu slunce...". Angličtí zahradníci začali dovezené japonské a čínské chryzantémy aktivně křížit a v roce 1829 na první chryzantémové výstavě už prezentovali 50 chryzantémových kultivarů. Propagátorem pěstování a šlechtění chryzantém byl i vídeňský zahradník Johan Baptist Rupprecht, který v roce 1832 uspořádal ve Vídni výstavu. Tu navštívil i sám císař habsburský. V polovině 19. století se zvýšil nejen počet pěstovaných kultivarů, ale i typů tvarů květů nebo barev a z chryzantémy se stala nejoblíbenější podzimní květina viktoriánské doby.

V roce 1880 byly chryzantémy ve Francii tak oblíbené, že nejprodávanější novinkou se stala Madame Chrysanthème od Pierra Lotiho. Chryzantéma byla pojmenována podle příběhu z deníku námořního důstojníka kotvícího s lodí v Nagasaki, který se zamiloval do gejšy jménem Chrysanthème.

Kromě symbolu podzimu a vitality je chryzantéma také symbolem dlouhého života. Staré čínské přísloví dokonce říká: Pokud chceš být šťastný, pěstuj chryzantémy. V provincii Kaj je pramen, který má břehy lemované spoustou chryzantém. Okvětní lístky chryzantém, které padají do vody, ji údajně proměňují v nápoj, který prodlužuje život. Tato pověra vychází ze skutečnosti, že chryzantéma bohatě kvete právě na podzim, kdy ostatní květiny již vadnou a umírají. Proto se chryzantéma v čínském grafickém umění používá jako symbol schopnosti zůstat krásným i v čase nepřízně a nedostatku.

V Číně se chryzantémy pěstovaly hlavně jako koření, pochutina i lék. Z bílých a žlutých květů chryzantém se dodnes varí nápoj, označovaný jako chryzantémové víno a některé druhy chryzantém jsou dodnes v čínské kuchyni používány jako zelenina.

V Evropě máme chryzantému spojenou s měsícem listopad, se svátkem Památky zesnulých, je i květinou lidí narozených v listopadu. Všeobecně je chryzantéma symbolem krásy, stálosti, spolehlivosti, dlouhověkosti, čistoty, dokonalosti, hojnosti. V květomluvě je chryzantéma symbolem veselosti v období neštěstí, optimismu, přátelství a štěstí.

PŘIJÍMAT VLASTNÍ MEZE JAKO SAMOZŘEJMOST

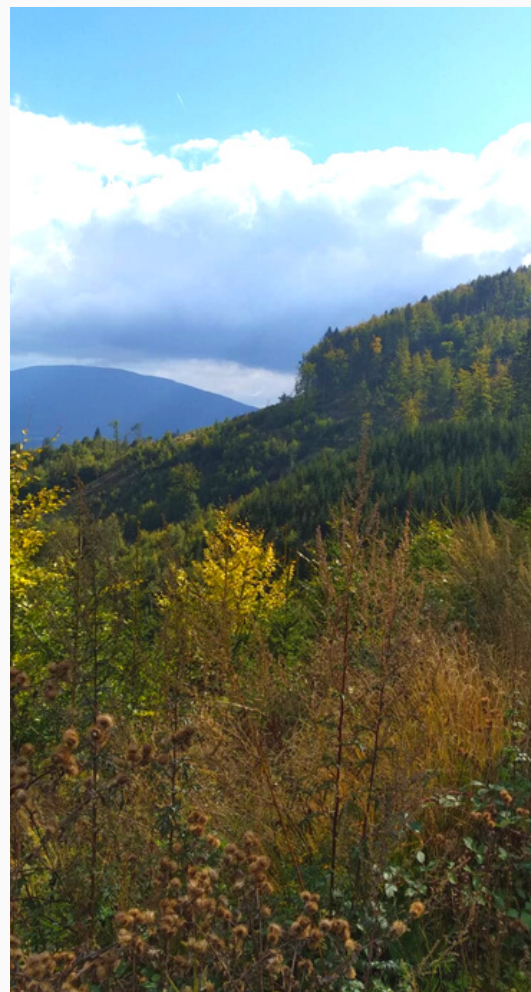
Kdo stárne, pociťuje to – a nejen tehdy, když mladí lidé v tramvaji vstanou a nabídnou mu místo. Záněty kloubů a vůbec náchylnost k nemocem a zdravotní potíže jsou častější a závažnější. Člověk se musí naučit žít s tělesnými omezeními a s oslabeným tělem. Je to bolestný proces smířit se s tělesnými omezeními a přijmout je. Člověk v šedesáti letech není pochopitelně tak rychlý jako ve třiceti. Lékař někdy pacientovi řekne, že bolesti v zádech se asi už nikdy nezbaví, že koleno se nezlepší a s chůzí to bude čím dál obtížnější. Nejsou to růžové vyhlídky. Tady dochází i dnešní medicína ke svým hranicím. Ve stáří už se nedá všechno obnovit a spravit. Mnohé se dá naštěstí ulehčit a zmírnit. Omezení však budou citelnější a tělo stále slabší. Dost lidí se ustavičně lituje před druhými. Mluví jen o svých tělesných potížích a jdou tím svému okolí na nervy. Jiní se naopak snaží své potíže vytěsnit; nutí se ujít tolik, kolik dokázali kdysi, třebaže tělo už nespolupracuje.

Avšak ani nařikání, ani vytěšňování není přiměřenou reakcí na tělesné potíže. Spíše je na místě tiché a samozřejmé přijetí vlastního omezení. Kdo své potíže přijímá, ten o nich ustavičně nemluví. Ale chce-li vykonat něco, co je nad jeho síly, své meze si přizná. Přizná si, že potřebuje výtah, protože při stoupání do schodů začíná mít problémy se srdcem. Přizná si, že musí vstávat pomalu a že potřebuje trochu víc času, když nastupuje do auta. Netropí však kolem toho žádný povyk. Neomlouvá se, ale jednoduše to přijímá a přizná to i před druhými. Takový postoj je však možný teprve, když jsem se předtím rozloučil s leckterými svými schopnostmi. Není to snadné. Musím zkrátka litovat toho, že na tuhle horu už nevylezu, že už nezvládnou sedět dlouho za volantem. Musím litovat toho, že už nemohu celé dny dávat pozor na vnoučata, protože je to prostě nad mé síly. Jen když toho, co už nemohu dokázat, lituji, objevím v sobě něco nového, co ve mně chce růst. A budu vděčný za to, co ještě mohu vykonat.

MEZE JSOU I VÝZVOU SPIRITUÁLNÍ

Vnější meze představují vždy možnost, abychom v sobě objevili něco nového. Tím novým je třeba schopnost ztišit se, jen tak v klidu sedět a dívat se oknem na hezkou krajinu. Muž, který byl vždy aktivní jen navenek, v sobě najednou objevuje schopnost leccos zařídit v domácnosti. Třeba vaření. Žena, která byla aktivní ve farnosti a organizovala všechny svátky, začíná něco plést pro vnoučata nebo jim v klidu píše dopisy.

Vnější omezení je vždy spirituální výzva. Když už to navenek moc nejde, mohu se obrátit dovnitř. Učím se tichu, učím se pozorně sledovat své sny a slyšet tiché impulzy, jež vyvstávají v mé duši, když jen tak v klidu sedím. Mohu se učit, jak se smířovat se svým osaměním. A najednou se cítím úplně novým způsobem spojen s lidmi okolo sebe. Cítím se však ve spojení s lidmi, kteří mě předešli ve smrti a o nichž věřím, že jsou nyní u Boha. Pociťuji novou sounáležitost se vším, co je. Rodí se ve mně schopnost spojit i lidi kolem mě. Najednou se stávám uklidňujícím pólem, k němuž přicházejí druzí, aby se vyléčili ze své rozháranosti, aby opět uzdravili a obnovili rozvrácené vztahy. Kdo se smíří se svými největšími hranicemi a vydá se na spirituální cestu smíru se sebou samým a se svým životním příběhem, pocítí v sobě schopnost přispívat ke smíření s okolím. Takový člověk už přestal hodnotit a odsuzovat. Proto k němu lidé rádi přicházejí. Odvažují se mluvit o sobě otevřeně a upřímně. Mají totiž pocit, že tady jim naslouchá někdo, kdo je nehodnotí, ale přijímá je takové, jací jsou.

Z knihy Anselma Grüna: Život je teď

KRÁSY ČESKA , MORAVY, SLEZSKA

BRNO JINAK

Bedekry Brno definují jako metropoli Moravy, centrum funkcionalistické architektury, univerzit, vína a dobrého jídla. Pro jiné zas představuje sídlo brněnského draka či zatačku před Vídní, kde se mluví hantecem a kde mají vtipný orloj a řádku provokativních soch. Když provádím po Brně své hosty, snažím se jim nabídnout i pár příběhů navíc. Po klasickém povinném kolečku po hlavních brněnských památkách (hrad Špilberk, katedrála Petrov, Zelný trh, stará radnice s brněnským drakem, brněnský orloj a vila Tugendhat), přicházím s nabídkou nahlédnutí i do méně známých koutů historie města, které z návštěvy Brna udělají nezapomenutelný zážitek.

Žraloci a tygři

Pokud chceme poznat nejstarší historii Brna, musíme vyšplhat na kopec Hády nebo na Stránskou skálu, v jejichž odhalených vrstvách vápence geologové umí číst příběh starý 200 milionů let. Tehdy se na území Moravy rozlévalo mělké teplé moře plné měkkýšů a později i pravěkých žraloků. To právě z jejich schránek a koster vznikla hornina, ze které si někteří Brňané později stavěli domy. Na obou místech jde hledat fosilie (ostny pravěkých ježovek, ulity amonitů, zuby žraloků) a kochat se krásným výhledem. Úžasem nás naplní i vědomí, že před desítkami tisíc let na stejných místech prokazatelně sedávali šavlozubí tygři, odkud pozorovali zvěř pasoucí se v úrodných nivách řek Svitavy a Svratky, putování mamutů a snad i příchod prvních lidí na Moravu. (Foto 1: Tygři šavlozubí na Stránské skále, Autor: Petr Modlitba)

Královna Rejčka

Své hosty dále vedu na Staré Brno a cestou jim vyprávím o královně Elišce Rejčce, jedné z nejvíce fascinujících a mocných žen našich středověkých dějin, která je s tímto místem svázaná. Tato v r. 1288 narozená inteligentní a schopná žena se stala dvojnásobnou královnou jako manželka českého krále Václava II. a po něm Rudolfa Habsburského. Po smrti svého druhého manžela našla životní lásku a partnera v Jindřichu z Lipé. Král Jan Lucemburský jmenoval Jindřicha zemským hejtmanem na Moravě a později i správcem celého království, Jindřich s Eliškou se usadili v Brně, kde si založili dvůr velkolepější než ten pražský. Eliška pak na Starém Brně vystavěla cisterciácký klášter a gotickou baziliku, kde byli později oba s Jindřichem pohřbeni. Bazilika Nanebevzetí Panny Marie je dnes považována za perlu gotické architektury na Moravě. Klášter převzali augustiniáni a dějiny tomu chtěly, že v jeho zahradách, jen několik metrů od místa posledního Eliščina a Jindřichova odpočinku, opat Gregor Mendel prováděl v 19. století pokusy s hráškem a ječměníkem, skrze které objevil základy genetiky. (Foto 2: Bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně, Autor: SchiDD, CC BY-SA 4.0) (Foto 3: Autorka článku v kostýmu Elišky Rejčky)

Kamenná kolonie

Neopakovatelnou atmosféru a uměleckého ducha lze vždy nalézt v brněnské Kamenné čtvrti, kterou musím zmínit na závěr putování po méně známých památkách Brna. Nachází se zde kolonie malebných zděných domků, které si tu v období první republiky legálně i nelegálně stavěli dělníci. Po revoluci se do čtvrti nastěhovali umělci, kteří ji zvelebili, utvořili komunitu, založili hospodu Duckbar a začali pořádat každoroční hody a festival. Právě tady je nejlepší zakončit výlet a dlouho do noci vysedávat v hospůdce nebo se procházet pohádkovými uličkami. (Foto 4: Kamenná čtvrť, Autor: Ludmila Korešová, DENÍK)

Agnieszka Buchtová

POSELSTVÍ MATOUŠOVA EVANGELIA

MODLITBA PÁNĚ

MT 6, 9 - 15

“Otče náš” je modlitba směřující k Bohu Otci, shrnuje všechny ostatní modlitby. Skládá se ze sedmi proseb formulovaných v imperativu. Přesto je Boží vůle na prvním místě a chceme přijmout svobodnou činnost Boží. Chceme, aby nám nebeský Otec dal to, co nám sám chce dát.

Otče náš. Aramejsky se řekne otec Abba – “tatínek”, což je oslovení rodinné a důvěrné. Často to je první slovo, které malé dítě řekne a na které se otec těší. Toto slovo vyjadřuje základní zkušenost nového člověka, který se v Ježíši Kristu cítí být Božím synem. Představa, jakou máme o Bohu, tak velmi záleží na našich rodičích. Ovlivňuje celý náš život, dokonce i pohled na nás samotné.

Jenž jsi na nebesích. Nebe je v Matoušově evangeliu často používáno pro vyjádření transcendence a božství. Je umění psát o Bohu, který je blízko a zároveň daleko.

Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Termín “Boží vůle” se v Matoušově evangeliu vyskytuje 6x a to jen podtrhuje, že je pro evangelistu důležitá. Vůle Boží je schopnost chtít dobro, chtít milovat. Láska, která je v nebi mezi Otcem a Synem, ať je také na zemi mezi lidmi, a ať jsou si všichni bratry a sestrami. Tak se naplňuje Otcova vůle, přichází jeho království, posvěcuje se jeho jméno a všichni pak můžeme říkat Abba Otče.

Posvět se jméno tvé, přijď království tvé. V modlitbě prosíme, ať je posvěceno Boží jméno. Toto spojení má paralelu v židovské modlitbě Kaddiš: “Buď vyvýšeno a posvěceno jeho veliké Jméno ve světě, který On stvořil podle své vůle”.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes. Ten chléb je “náš” a ne “můj”, což podtrhuje skutečnost, že je darem pro všechny. V řečtině je slovo ἐπιούσιον (epiusion), které překládáme: podstatný, nezbytný. Je to narážka na manu, která byla dána každého dne jen na jeden den jako poučení, že není zaručena hromaděním, ale důvěrou v Otce.

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. V řečtině je “pošli pryč”, “vzdal od nás” naše viny. Ony nás tíží jako závaží a brání nám žít. Náš nebeský Otec nám vše odpouští a tak žijeme z tohoto daru, který se uskutečňuje v Duchu Svatém. Termín viny je přeložený z hebrejštiny a znamená „dluh, nebo hřích“. Bohu všechno dlužíme, protože všechno máme od něho.

Neuveď nás do pokušení, ale zbav nás od zlého. Bůh nepokouší a neuvádí v pokušení. On naopak dává sílu, abychom nepadli. Veliký rozruch způsobila papežova úprava modlitby “Otče náš” v tomto místě. Ke správnému pochopení řeckého textu je třeba se zaměřit na slovo πειρασμόν (peirasmon), které tradičně překládáme pokušení. Lepší překlad řeckého slova by byl ale “zkouška”. Doslovný překlad by tedy zněl: “Neuveď nás do zkoušky, ale zbav nás od zlého.”

komentáře k evangeliím: P. ThLic. Marek Kozák, Ph.D. (kráceno)

OTČE NÁŠ

Mnozí z nás, kteří jsme přijali křesťanství jako děti a byli jsme tak uvedeni v dětském věku do všech křesťanských zvyků povinností, máme na jedné straně obrovskou výhodu a na straně druhé nevýhodu. Výhoda spočívá v tom, že jsme získali pevný správný návyk plnit si své křesťanské povinnosti, návyk, či přesněji rytmus, který nám umožňuje přestát v životě i těžká období, kdy naše víra je slaboučká a křehká. Náš náboženský rytmus nás nese dál a zabrání tomu, abychom víru pohřbili. Jsou tu ale nevýhody, tak kupříkladu modlitbu můžeme vnímat pouze jako povinnost, podobně jako nás v dětství učili čistit si pravidelně zuby, zdravit sousedy atd. Do této plejády povinností byla zařazena i modlitba. Plno povinností dnes již neděláme, zuby si nečistíme, protože nám vypadaly, sousedy nezdravíme, protože oni jsou mladší, a tak mají přece zdravit jako první, s bohem již nehovoříme, protože jsme se to vlastně nikdy doopravdy nenaučili.

Jak mluví o modlitbě dnešní evangelium? Především jako o něčem, v čem následujeme příklad Ježíše Krista. Jako o rozhovoru s Bohem, kterého nazýváme milujícím Otcem. Modlitba není samomluva, je to dialog s někým, o kom vím, kdo je. Řada lidí si myslí, že modlitba je jenom doprošování se, že je třeba jen tehdy, když něco potřebuji nebo chci. Komu z nás by ale udělalo radost, kdyby k nám chodili druzí, jenom když něco potřebují, a jinak si na nás ani nevzpomněli?

Pro někoho modlitba zase představuje pouze odríkání veršů, které se v dětství naučil. To je určitě dobrá pomůcka, ale představme si, že k nám přijde někdo na návštěvu, hned ve dveřích začne recitovat básničku, a jak ji doříká, tak se otočí a odejde.

Podle dnešního evangelia nás Ježíš učí modlitbě, ve které jde o Boží věci v našem životě. Má přijít Boží království – to znamená, že se to má naplnit také v mém životě, který má dostat Boží řád a uspořádanost. Má se stát Boží vůle – nesmíme zapomenout na to, že hodně z této vůle máme ale vykonat právě my sami. Prosba tedy neznamena, že máme trpně snášet osud, který zabalíme do balíku s nápisem “Boží vůle”, dáme ho na kredenc a občas z něj setřeme prach, ale že máme tuto vůli také sami konat. Podílíme se totiž na Božím tvoření tohoto světa.

Prosím o chléb náš vezdejší – pomineme-li, že mnozí vůbec neví, co znamená slovo vezdejší, pak tato prosba reprezentuje žádost o nepostradatelné věci pro náš běžný život. Určitě se tím nemyslí jen duchovní potřeby, ale prostě zajištění toho, na čem může Boží milost stavět, a tím je naše přirozenost. Máme být zbaveni moci zla, nemáme být uvedeni v pokušení – tato prosba v nás může vyvolat jakousi falešnou “dábelskou představu o Bohu”, kde vystupuje Bůh jako někdo, kdo nám nejprve zakáže nějaké ovoce, a pak nás láká, abychom je ochutnali. Ale řecké slovo v originále modlitby Otčenáš, peirasmos, neznamena pokušení, ale zkoušku. Takže tuto prosbu Otčenáše lze volně vyjádřit slovy: “Učiň, Bože, naše cesty přímé, ušetři nás, kde je to možné, všech krizí, které by ohrozily naší víru.”

Pavel Konzbul: Naslouchání

AMEN

Slovo amen je potutelné slovíčko. Každý je zná, celkem často je používáme, ale úplně přesně nevíme, co vlastně znamená. “Už je s ním ámen,” říkáme o zesnulém. Nebo “už je s tím ámen,” prohlašujeme o předmětu neopravitelně porouchaném. To ámen vyjadřuje jakýsi neodvolatelný zmar a zkázu. Prostě smrt. Hotovo. Ale když se modlíme? Co to znamená tam? Tam by to mělo být potvrzením naší víry, že oč jsme prosili, dostaneme. Amen. Staň se. Hotovo. Může to taky znamenat, že se vzdávám svých představ a plánů ve prospěch těch Božích. Smrt mých nápadů, staňte se vy Boží. Amen. Hotovo. Ale já to tak často nemyslím! Modlím se, jakože to tak zkouším. Jakože jen tak žebrou. Žádné hotovo, amen. A tak uvažuji, že pokud nebudu schopna říct ke své modlitbě: “Hotovo, amen,” neřeknu radši nic. A napadá mě, jak to asi myslel malý syn mé kamarádky, když společnou rodinnou modlitbu vzdorně ukončoval slovem “mrkev”.

Hana Pinknerová: Budu asi lítat

CO PRO VÁS CHYSTÁME V PROSINCI?

**PLÁNOVANÉ AKCE
SE ZŘEJMĚ DÍKY EPIDEMIOLOGICKÉ
SITUACI NEUSKUTEČNÍ,
ALE CHYSTÁME PRO VÁS:**

**SPECIÁLNÍ ČÍSLO SENIORSKÉHO
OKÉNKA - ADVENT**

A V PROSINCI VÁNOČNÍ ČÍSLO.

**POKUD BY NASTALY ZMĚNY,
UVOLNILA SE EPIDEMIOLOGICKÁ
SITUACE A NAŘÍZENÍ VLÁDY,
BUDEME VÁS O KONÁNÍ AKCÍ
INFORMOVAT NA NÍŽE UVEDENÝCH
WEBOVÝCH STRÁNKÁCH.**

www.doo.cz/pastoracni-aktivity/seniori/

seniori@doo.cz

734 876 497 nebo 736 185 701

Centrum pro rodinu a sociální péči z. s.

SENIORSKÉ OKÉNKO

redakce:

Bc. Lenka Putzlacherová

Mgr. Ludmila Kaňoková

Vojtěch Orlík

Měsíčník **Seniorské okénko** vychází
pouze **ve formátu PDF dokumentu.**

**Objednat si jej můžete zdarma na adrese:
seniori@doo.cz**

Nemáte-li vlastní email, můžete
poprosit někoho ze svých blízkých
o objednání na jeho mailovou adresu
a případné vytištění.

Určeno pro vnitřní potřebu.